

тъ Духъ. — Надѣва ли ся нѣкой на себе си, че е праведенъ, и че спасеніе-то му зависи отъ дѣла-та му? Нему трѣбува да ся покажатъ духовность-тъ и величіе-то на Божій-тъ святий законъ, всемиро-то и грѣшно-то чловѣческо естество, и ученіе-то на подарено-то оправданіе чрезъ сомага Исуса Христа безъ дѣла-та на законъ-тъ. И трѣбува да ся съвѣтува, че никакъ не може да го ползува Христось до когато иска да ся оправдае чрезъ законъ-тъ. Не трѣбува да мыслимъ когато нѣкое изрѣченіе ся вижда въ първо-то си явленіе като противорѣчиво на друго, че наистинж е такова.

Когато нѣкои мѣста отъ Писаніе-то ни ся виждатъ като противорѣчивы на други, не прѣбува да мыслимъ че наистинж сж такыва. Да не предполагаме че Писаніе-то ся различава отъ себе си, но цѣломждренно да просимъ отъ Бога помощъ до когато да можемъ да съгласуваме единъ рѣчь съ другж. Ще видимъ, че споредъ това средство, Евангелскы-ты истины ще ся открыйтъ малко по малко въ умъ-тъ ни, и постепенно ще постигнемъ въ съединеніе-то на вѣрж-тъж, и въ познаніе-то на Сынъ-тъ Божій, за когото ся говори въ Еф. 4; 13.

5. Когато срѣщнешь нѣщо неудобовразумително, *употрѣблявай чловѣческы-ты помощи, които ти е подарилъ Богъ.* Каженикъ-тъ зе съ радость помощъ отъ Филиппа, и ся настави да разбере това което отнапредъ не